

საქმე # 330310014528762

ბს-740-736(კ-17)

კ-----

16 მაისი, 2019წ.

ქ. თბილისი

**ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ
შემდეგი შემადგენლობით:**

ნუგზარ სხირტლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: **მაია ვაჩაძე, ვასილ როინიშვილი**

საქმის განხილვის ფორმა - ზეპირი მოსმენის გარეშე;

კასატორი(მოპასუხე) - საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტრო;

მოწინააღმდეგე მხარე (მოსარჩელე) - ლ. კ-----ი;

თავდაპირველი მოპასუხე - საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილება

მესამე პირები - ლ.--- კ-----, რ. კ-----, ლე--- კ-----, ლ. მ-----;

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 10.05.2017წ. გადაწყვეტილება

დავის საგანი - ზიანის ანაზღაურების დაკისრება

ა ლ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

ლ. კ-----მა 20.06.2014წ. სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას მოპასუხე შინაგან საქმეთა სამინისტროს მიმართ და სასარჩელო მოთხოვნის დაზუსტების შემდეგ მოითხოვა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ. თბილისის მთავარი

სამართველოს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილებისათვის ლ. კ-----ის საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთიდან ლ. კ-----ის, რ. კ-----ის, ლე. კ-----ისა და ლ. მ-----ის გამოსახლების დავალება და მოპასუხეებისათვის ლ. კ-----ის სასარგებლოდ ქმედების განუხორციელებლობის გამო მიყენებული ზიანის - 6050 აშშ დოლარისა და გამოსახლებამდე ყოველთვიურად 550 აშშ დოლარის ანაზღაურება.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ 31.07.2013წ. შეიძინა უძრავი ქონება მდებარე ქ. თბილისი,----- N---, ბინა N--, თუმცა ბინაში მცხოვრები პირების გამო ვერ სარგებლობს საკუთრების უფლებით. მოსარჩელემ 23.08.2013წ. განცხადებით მიმართა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ვაკე-საბურთალოს განყოფილებას, რათა „საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესის დამტკიცების შესახებ“ საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 24.05.2007წ. N747 ბრძანების შესაბამისად განეხორციელებინათ მესამე პირების გამოსახლება სადავო ბინიდან. მითითებული ბრძანების 4.4 მუხლის თანახმად, საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიებების გატარების შესახებ უარყოფითი პასუხი განმცხადებელს უნდა ეცნობოს განცხადების რეგისტრაციიდან არაუგვიანეს 30 კალენდარული დღის ვადაში. კონკრეტულ შემთხვევაში, ლ. კ-----ს უარყოფითი პასუხი არ ეცნობა დადგენილ ვადაში, შესაბამისად, ადმინისტრაციულმა ორგანომ აიღო გამოსახლების განხორციელების ვალდებულება, რაც არ შეასრულა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 18.07.2014წ. სასამართლოს მოსამზადებელ სხდომაზე მოსარჩელე მხარემ მოპასუხედ ასევე მიუთითა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ. თბილისის სამმართველოს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილება.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 18.07.2014წ., განჩინებით სასკ-ის 16.2 მუხლის შესაბამისად საქმეში მესამე პირად ჩაება გ. კ-----ე, რომელმაც თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 18.07.2014წ. განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა.

17.10.2014წ. ლ. კ-----ემ განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს და სარჩელის აღძვრის შემდეგ სარჩელის უზრუნველყოფა მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 20.10.2014წ. განჩინებით ლ. მ-----ის შუამდგომლობა სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენების შესახებ არ დაკმაყოფილდა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 06.11.2014წ. განჩინებით გ. კ-----ის კერძო საჩივარი დარჩა განუხილველი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 16.04.2015წ. და 20.05.2015წ. განჩინებებით სასკ-ის 16.2 მუხლის შესაბამისად საქმეში მესამე პირად ჩაებნენ ლ. კ-----ე, რ. კ-----ე, ლე. კ-----ე და ლ. მ-----ე.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 27.11.2015წ. გადაწყვეტილებით ლ. კ-----ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა. კოლეგიამ აღნიშნა, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე და სსკ-ის 170-ე მუხლების საფუძველზე და მესაკუთრის უფლების ეფექტურად და დროულად დაცვის მიზნით, საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 24.05.2007წ. N747 ბრძანებით დამტკიცდა „საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესი“. მითითებული ბრძანების მე-7 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიებები შეჩერდება იმ შემთხვევაში თუ ექიმის დასკვნის საფუძველზე ხელმოყოფის ჯანმრთელობის მდგომარეობა შეიძლება მნიშვნელოვნად გაუარესდეს და დადგეს მძიმე შედეგი აღკვეთის ღონისძიებების გაგრძელების შემთხვევაში. განსახილველ შემთხვევაში მოსარჩელის წარმომადგენლის 23.08.2013წ. განცხადების საფუძველზე, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს პოლიციის პირველმა განყოფილებამ დაიწყო წარმოება მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთიდან მესამე პირების გამოსახლებასთან დაკავშირებით. „საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის შესახებ“ N----- გაფრთილების ოქმით გ. კ-----ეს მიეცა ვადა თანხმლებ პირებთან ერთად გამოსახლებულიყო ლ. კ-----ის საკუთრებიდან. სასამართლომ აღნიშნა, რომ 18.09.2014წ., 15.10.2014წ., 26.01.2015წ. და 28.10.2015წ. ოქმებით დასტურდება, რომ საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს პოლიციის I განყოფილების მიერ ჩანიშნულ იქნა ლ. კ-----ის ბინიდან მესამე პირების გამოსახლება, თუმცა პროცედურები შეჩერდა გ. კ-----ის, შემდეგ კი რ. კ-----ის ჯანმრთელობის მდგომარეობის გამო. ამდენად, სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელის მოსაზრება ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ქმედების განუხორციელებლობის თაობაზე, რადგან საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს პოლიციის I განყოფილებამ მიიღო კანონით გათვალისწინებული ყველა ზომა და არაერთხელ ჩანიშნა საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთი ღონისძიება - გამოსახლება. ადმინისტრაციულ ორგანოს ქმედების განხორციელებაზე უარი არ განუცხადებია. გამოსახლების პროცედურები შეჩერდა „საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესის დამტკიცების შესახებ“ საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 24.05.2007წ. N747 ბრძანების მე-7 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე. სასამართლომ, სზაკ-ის 207-ე, სსკ-ის 992-ე და 408-ე მუხლებზე მითითებით, აღნიშნა, რომ ანაზღაურებას ექვემდებარება მხოლოდ ის ზიანი, რომელიც წარმოადგენს ზიანის გამომწვევი მოქმედების უშუალო შედეგს. ამასთან, მოხელის ქმედება, რომელმაც ზიანი გამოიწვია უნდა გამომდინარეობდეს მოხელის სამსახურებრივი მოვალეობიდან და უნდა იყოს ბრალეული. განსახილველ შემთხვევაში, საკუთრებაში არსებული უძრავი

ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიებები შეჩერდა „საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესის დამტკიცების შესახებ“ საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 24.05.2007წ. N747 ბრძანების მე-7 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული საფუძვლის არსებობის გამო, რაც გამორიცხავს ადმინისტრაციული ორგანოების პასუხისმგებლობას ზიანის ანაზღაურებაზე.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 27.11.2015წ. გადაწყვეტილება მოსარჩელემ სააპელაციო წესით გაასაჩივრა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 12.04.2017წ. განჩინებით, 15.12.2015წ. კანონით "პოლიციის შესახებ" კანონში შეტანილი ცვლილებების გამო, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 27.11.2015წ. გადაწყვეტილება და შეწყდა საქმის წარმოება საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილებისათვის ლ. კ-----ის საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთიდან ლ. კ-----ის, რ. კ-----ის, ლ. კ-----ისა და ლ. მ-----ის გამოსახლების დავალების მოთხოვნის ნაწილში დავის საგნის არ არსებობის გამო.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 10.05.2017წ. გადაწყვეტილებით ლ. კ-----ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 27.11.2015წ. გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, ლ. კ-----ის სარჩელი ზიანის ანაზღაურების ნაწილში დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროსა და საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილებას სოლიდარულად დაეკისრათ ლ. კ-----ის სასარგებლოდ 6050 აშშ დოლარის ექვივალენტის ლარში გადახდა.

პალატამ სზაკ-ის 207-ე, 208-ე, სსკ-ის 992-ე და 412-ე მუხლებზე მითითებით აღნიშნა, რომ სახეზეა ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის სავალდებულო წინაპირობები, სახეზეა ზიანის მოთხოვნის დაკმაყოფილებისათვის აუცილებელი მიზეზობრივი კავშირი, რომ არა ადმინისტრაციულ ორგანოთა მიერ ქმედების განუხორციელებლობა არ დადგებოდა ფაქტობრივი ზიანი. ამასთანავე, სახეზეა დაკისრებული ვალდებულების შეუსრულებლობა, რაც უკავშირდებოდა სადავო უძრავი ნივთის მესაკუთრისათვის დაბრუნებას. შესაბამისად, მოპასუხეები სამოქალაქო კოდექსის 408-ე მუხლის საფუძველზე ვალდებულნი არიან აანაზღაურონ ზიანი, რომელიც იარსებებდა, რომ არ დამდგარიყო ანაზღაურების სავალდებულებელი გარემოება. ამდენად, სსკ-ის 409-ე მუხლის საფუძველზე მოსარჩელეს უნდა მიეცეს ფულადი ანაზღაურება. პალატამ აღნიშნა, რომ მოსარჩელემ 23.08.2013წ. მიმართა საქართველოს შინაგან

საქმეთა სამინისტროს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს პოლიციის I განყოფილებას და მოითხოვა თავის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე, საკუთრების ხელყოფის ანდა სხვაგვარი ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიების განხორციელება. აღნიშნულ განცხადებაზე რეაგირება ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან განხორციელდა მხოლოდ 23.09.2013წ. გაფრთხილების ოქმის გამოცემით, სხვა რაიმე ქმედითი ღონისძიება განმცხადებლის დასაკმაყოფილებლად ადმინისტრაციულ ორგანოს არ განუხორციელებია 2014 წლის 18 სექტემბრამდე (რა დროსაც დანიშნა ხელმოყოფ პირთა პირველი გამოსახლება მოსარჩელის კუთვნილი ბინიდან). მითითებულ პერიოდში არ არსებობდა ადმინისტრაციულ ორგანოში წარდგენილი კანონით გათვალისწინებული საპატიო გარემოება, რაც შეაჩერებდა გამოსახლების პროცესს. აღნიშნულიდან გამომდინარე, ადმინისტრაციული ორგანოს უმოქმედობამ მოსარჩელეს მიაყენა მატერიალური ზიანი, რაც გამოიხატა იმაში, რომ მან ვერ განახორციელა მესაკუთრის უფლებამოსილება და ვერ გამოიყენა საკუთრებაში არსებული ქონება მატერიალური შემოსავლის მისაღებად. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ ვინაიდან საქმის მასალებით დადასტურებული არ არის ისეთი მართლზომიერი გარემოებების არსებობა, რაც გაამართლებდა მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოს უმოქმედობას 2013 წლის 23 აგვისტოდან 2014 წლის 18 ივნისამდე პერიოდში. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მოსარჩელეს უნდა აუნაზღაურდეს მიუღებელი შემოსავალი, რასაც ის მიიღებდა ბინის გაქირავების შემთხვევაში, ყოველთვიურად 550 აშშ დოლარის ოდენობით, სულ 6050 აშშ დოლარი. პალატამ აღნიშნა, რომ სარჩელი, 2014 წლის 18 სექტემბრიდან გამოსახლების დასრულებამდე პერიოდში მიუღებელი შემოსავლის სახით ყოველთვიურად 550 აშშ დოლარის ანაზღაურების შესახებ, უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ვინაიდან საქმის მასალებით დადგენილია, რომ აღნიშნულ პერიოდში არსებობდა გამოსახლების შეჩერების მართლზომიერი საფუძვლები, შესაბამისად, მითითებულ პერიოდზე სახეზე არ არის ადმინისტრაციული ორგანოს უკანონო ქმედება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 10.05.2017წ. გადაწყვეტილება საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტრომ საკასაციო წესით გაასაჩივრა.

კასატორმა აღნიშნა, რომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება დაუსაბუთებელია და მიღებულია საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების სათანადო გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე. კონკრეტულ შემთხვევაში, სადავო ნივთი მდებარეობდა ქ. თბილისში,----- ქუჩაზე, შესაბამისად, ტერიტორიულობის პრინციპის დაცვით, ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილებას გააჩნდა საქმის წარმოების უფლებამოსილება. 23.08.2013წ. ლ. კ-----ის წარმომადგენელმა განცხადებით მიმართა ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილებას უძრავ ქონებაზე საკუთრების ხელყოფის ან/და სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიების განხორციელების მოთხოვნით. საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის

24.05.2007წ. N747 ბრძანების შესაბამისად, 23.09.2013წ. ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილებამ გ. კ-----ის მიმართ გამოსცა გაფრთხილება, რომლითაც ხელმოფს შეეთავაზა ნებაყოფლობით შეეწყვიტა სხვის საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფა. გამომდინარე იქიდან, რომ გ. კ-----ისა და მისი თანმხლები პირების მიერ არ მოხდა ნებაყოფლობით უძრავი ქონებიდან გასვლა, 18.09.2014წ. ჩაინიშნა იძულებითი გამოსახლება, რაც ვერ განხორციელდა გ. კ-----ის მიძიმე ავადმყოფობის გამო. ხელმოფის ავადმყოფობის გამო აგრეთვე შეჩერდა 15.10.2014წ, 26.01.2015წ. და 28.10.2015წ. ჩაინიშნული გამოსახლების პროცედურები.

კასატორმა აღნიშნა, რომ კანონმდებლობით გათვალისწინებული არ იყო კონკრეტული ვადები და ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილი იყო საქმის სრული და ობიექტური შესწავლის შედეგად გამოეცა გაფრთხილება და აღნიშნულის შემდგომ დაეწყო იძულებითი წესით უკანონო ხელშეშლის აღკვეთის პროცედურების განხორციელება. ლ. კ-----ის წარმომადგენლის მიერ 03.03.2014წ. და 02.04.2014წ. ადმინისტრაციული საჩივრების წარდგენის შემდგომ შინაგან საქმეთა სამინისტრომ მასალები რეაგირებისათვის გადაუგზავნა სამინისტროს თბილისის მთავარ სამმართველოს. ამდენად, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ნაწილში უმოქმედობის დადგენა სამართლებრივ საფუძველს მოკლებულია. ზემოაღნიშნული გარემოებები სადავოდ არ გაუხდია თბილისის სააპელაციო სასამართლოს. კასატორმა სზაკ-ის 207-ე და 208-ე, სსკ-ის 412-ე და 992-ე მუხლებზე მითითებით აღნიშნა, რომ ზიანის ანაზღაურებისათვის პასუხისმგებლობის დაკისრებისათვის სავალდებულოა სახეზე იყოს ზიანი, რომელიც მიყენებულია მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებით, ამასთანავე, მართლსაწინააღმდეგო ქმედებასა და დამდგარ ზიანს შორის უნდა არსებობდეს მიზეზობრივი კავშირი. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს 23.09.2013წ. გაფრთხილება, 18.09.2014წ., 15.10.2014წ, 26.01.2015წ. და 28.10.2015წ. ჩაინიშნული გამოსახლების ღონისძიებები მეტყველებს იმაზე, რომ ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილების მიერ ვალდებულების შეუსრულებლობა არ მომხდარა. ასევე, ადგილი არ ჰქონია შინაგან საქმეთა სამინისტროს მხრიდან უმოქმედობასა და ვალდებულების შეუსრულებლობას. სააპელაციო პალატა სადავო გადაწყვეტილებაში ვერ უთითებს კონკრეტულ ნორმას, კონკრეტულ სამართლებრივ აქტს, რომელიც დაირღვა მოპასუხეების მიერ.

კასატორმა აღნიშნა, რომ თანხის ანაზღაურების პერიოდი პალატამ აითვალა 2013 წლის 23 აგვისტოდან მაშინ, როდესაც ლ. კ-----ის წარმომადგენლის მიერ განცხადება სწორედ ამ თარიღში იქნა წარდგენილი. დაუსაბუთებელი და გაურკვეველია პალატის მიერ ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილების უმოქმედობის დადგენა განაცხადის შემოტანის დღიდან, ვინაიდან დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებაა, რომ განაცხადის შემოტანის შემდგომ განხორციელდა მისი რეგისტრაცია და გაფრთხილების გამოცემა.

სსკ-ის 408-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე საქმე განხილულ იქნა

ზეპირი მოსმენის გარეშე.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საქმის მასალებისა და საკასაციო საჩივრის საფუძვლების შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ ქ. თბილისში,----- ქ. N----ში მდებარე N-- ბინაზე, 31.07.2013წ. ნასყიდობის ხელშეკრულების საფუძველზე, რეგისტრირებულია ლ. კ-----ის საკუთრების უფლება. მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ ის გარემოება, რომ მითითებულ უძრავ ქონებაში სარჩელის აღძვრის მომენტისათვის სამართლებრივ საფუძვლის გარეშე ცხოვრობდა გ. კ----ის ოჯახი. მოსარჩელის წარმომადგენელმა 23.08.2013წ. განცხადებით მიმართა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს პოლიციის I განყოფილებას და ლ. კ-----ის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონებიდან ხელმყოფთა გამოსახლება მოითხოვა. ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს ვაკე-საბურთალოს პოლიციის I განყოფილების მიერ 23.09.2013წ. გაიცა „საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის შესახებ“ N----- გაფრთილების ოქმი, რომლის შესაბამისად, ხელმყოფ პირებს დაევაღათ უძრავი ქონების დაუყოვნებლივ, ნებაყოფლობით დატოვება. მითითებულ გაფრთხილების შეუსრულებლობის გამო 18.09.2014წ., 15.10.2014წ., 26.01.2015წ. და 28.10.2015წ. ჩაინიშნა იძულებითი წესით უკანონო ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიება - გამოსახლება, რომელიც ყველა მითითებულ შემთხვევაში შეჩერდა ხელმყოფთა ჯანმრთელობის მდგომარეობის გათვალისწინებით.

ლ. კ-----მა 20.06.2014წ. წარდგენილ სარჩელში აღნიშნა, რომ 11 თვის განმავლობაში ადმინისტრაციული ორგანოს დაუდევრობის გამო კერ სარგებლობს თავისი საკუთრებით, შესაბამისად მოითხოვა მოპასუხისათვის მოსარჩელის სასარგებლოდ ქმედების განუხორციელებლობის გამო მიყენებული ზიანის - 6050 აშშ დოლარისა და ხელმყოფთა გამოსახლებამდე ყოველთვიურად 550 აშშ დოლარის ანაზღაურების დაკისრება.

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 19.1 მუხლის შესაბამისად, საკუთრებისა და მემკვიდრეობის უფლება აღიარებული და უზრუნველყოფილია. ზემოხსენებული ნორმიდან გამომდინარე სახელმწიფოს ეკისრება ნეგატიური ვალდებულება - არ განახორციელოს ისეთი მოქმედებები, რომლებიც იწვევს საკუთრების უფლებაში ჩარევას, ამასთანავე, სახელმწიფოს პოზიტიური ვალდებულებას შეადგენს იმგვარი სამართლებრივი რეგულიაციების შექმნა, რომლებიც უზრუნველყოფს საკუთრების უფლების ეფექტურ დაცვას. სსკ-ის 170-ე მუხლის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლია კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში

თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები ანდა თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას. მესაკუთრის უფლების დაცვის უზრუნველსაყოფად საქართველოს პრეზიდენტის 21.05.07წ. N317 ბრძანებულების და "პოლიციის შესახებ" კანონის 9.1 მუხლის "ფ" ქვეპუნქტის შესასრულებლად გამოცემული საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 24.05.2007წ. N747 ბრძანებით დამტკიცებული და სადავო პერიოდში მოქმედი „საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესით“ განსაზღვრული იყო საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესი, პროცედურები და პირობები, აგრეთვე აღნიშნულ პროცესში მონაწილე პირების უფლებები და მოვალეობები. სწორედ მითითებული ნორმატიული აქტით უნდა ეხელმძღვანელა სადავო პერიოდში უფლებამოსილ ორგანოს საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღმკვეთი ღონისძიების განხორციელებისას. უძრავ ნივთზე საკუთრების უფლების დაცვა ხორციელდებოდა განცხადების საფუძველზე, რომლის კანონმდებლობასთან შესაბამისობას რეგისტრაციიდან 10 სამუშაო დღის ვადაში ამოწმებდა უფლებამოსილი პირი. ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიების გატარების თაობაზე უარყოფითი პასუხი განმცხადებელს ეცნობებოდა განცხადების რეგისტრაციიდან არაუგვიანეს 30 კალენდარული დღის ვადაში ("წესის" მე-3 და მე-4 მუხლები). კონკრეტულ შემთხვევაში, საქმის მასალებით დასტურდება, რომ ლ. კ-----ის წარმომადგენლის განცხადებაზე რეაგირების მიზნით ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს ვაკე-საბურთალოს პოლიციის I განყოფილების მიერ 23.09.2013წ. გაიცა „საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის შესახებ“ N----- გაფრთხილების ოქმი, რომლის შესაბამისად, ხელმოფ პირებს დაევალოთ უძრავი ქონების დაუყოვნებლივ, ნებაყოფლობით დატოვება. აღნიშნული ოქმი ჩაბარდა სადავო მისამართზე კანონიერი საფუძვლის გარეშე მცხოვრებ პირს, თუმცა მითითებული გაფრთხილებით განსაზღვრული ვალდებულება ხელმოფთა მიერ არ შესრულდა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ 23.09.2013წ. გაფრთხილების ოქმის გამოცემიდან 2014 წლის 18 სექტემბრამდე (რა დროსაც ჩაინიშნა პირველი გამოსახლების ღონისძიება) ადმინისტრაციულ ორგანოს ქმედითი ღონისძიება განმცხადებლის დასაკმაყოფილებლად არ განუხორციელებია, უმოქმედობის შედეგად მოსარჩელეს მიაღდა მატერიალური ზიანი, რადგან მან ვერ განახორციელა მესაკუთრის უფლებამოსილება და ვერ გამოიყენა საკუთრებაში არსებული ქონება მატერიალური შემოსავლის მისაღებად. ზაკ-ის 208.1 მუხლის მიხედვით, სახელმწიფოს, ადმინისტრაციული ორგანოს, აგრეთვე მისი თანამდებობის პირის ან სხვა სახელმწიფო მოსამსახურის მიერ სამსახურებრივი მოვალეობის განხორციელებისას

მიყენებული ზიანისათვის პასუხისმგებელია სახელმწიფო. ზაკ-ის 207-ე მუხლის შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მიყენებული ზიანის ანაზღაურებისას გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო კოდექსით დადგენილი წესი. სსკ-ის 1005.1 მუხლის შესაბამისად, თუ სახელმწიფო მოსამსახურე ან საჯარო მოსამსახურე განზრახ ან უხეში გაუფრთხილებლობით არღვევს თავის სამსახურებრივ მოვალეობას სხვა პირის მიმართ, სახელმწიფო (მუნიციპალიტეტი) ან ის ორგანო, რომელშიც აღნიშნული მოსამსახურე მუშაობს, ვალდებულია ანაზღაუროს მიყენებული ზიანი. განზრახვის ან უხეში გაუფრთხილებლობის დროს სახელმწიფო მოსამსახურე ან საჯარო მოსამსახურე სახელმწიფოსთან (მუნიციპალიტეტთან) ერთად, სოლიდარულად აგებს პასუხს. პალატა აღნიშნავს, რომ მატერიალური ზიანის ანაზღაურების ვალდებულების წარმოშობისათვის სახეზე უნდა იყოს ზიანი, რომელიც წარმოიშვა თანამდებობის პირის ან სხვა სახელმწიფო მოსამსახურის მიერ სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულებისას განხორციელებული მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებით, მიზეზობრივი კავშირი პირის ქმედებასა და დამდგარ ზიანს შორის და ზიანის მიმყენებლის ბრალი. საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ მითითებული წინაპირობების უტყუარად არსებობა სააპელაციო პალატის გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით არ დადასტურებულა.

სამსახურებრივი მოვალეობების განხორციელების შედეგად დამდგარ ზიანად მიიჩნევა ისეთი ზიანი, რომელიც დადგა პირის მიერ შრომითი საქმიანობით გათვალისწინებული ქმედებების განხორციელებისას ან სამსახურებრივი უფლებამოსილებების გადამეტებისას. მატერიალური (ქონებრივი) ზიანი შესაძლოა გამოიხატოს ქონების დაზიანებაში, შემოსავლის მიუღებლობაში, ჯანმრთელობის დაზიანებაში, დამატებითი ხარჯების გაწევაში და ა.შ. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსი გამოყოფს ზიანის ორ სახეს: ფაქტობრივად მიყენებულ (რეალურ) ზიანს და მიუღებელ შემოსავალს. მიუღებელი შემოსავალი თავისი ბუნებით გულისხმობს ეკონომიკურ დანაკარგს, რომელიც მხარემ განიცადა და რომელიც არ დადგებოდა, რომ არა ზიანის მიმყენებლის მართლსაწინააღმდეგო ქმედება. აღნიშნულიდან გამომდინარე, ლ. კ.-----ის სასარჩელო მოთხოვნის საფუძვლიანობის დადგენა საჭიროებს მისთვის ადმინისტრაციული ორგანოს წარმომადგენლის მართლსაწინააღმდეგო, ბრალეული მოქმედებით მიყენებული ზიანის (მიუღებელი შემოსავლის) არსებობის გარკვევას.

სსკ-ის 411-ე მუხლის თანახმად, ზიანი უნდა ანაზღაურდეს არა მხოლოდ ფაქტობრივად დამდგარი ქონებრივი დანაკლისისთვის, არამედ მიუღებელი შემოსავლისთვისაც. მიუღებლად ითვლება შემოსავალი, რომელიც არ მიუღია პირს და რომელსაც იგი მიიღებდა, ვალდებულება ჯეროვნად რომ შესრულებულიყო. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მიუღებელი შემოსავალი წარმოადგენს სავარაუდო შემოსავალს, განაცდურ მოგებას, რომელიც შესაძლოა მიღებულიყო სამოქალაქო ბრუნვის ნორმალური განვითარების შემთხვევაში და რომლის ანაზღაურებაც მოსარჩელის კომერციულ ინტერესში შედის.

იმისათვის, რომ შემოსავალი მიუღებლად ჩაითვალოს, მას პირდაპირი და უშუალო კავშირი უნდა ჰქონდეს ზიანის ანაზღაურებაზე პასუხისმგებელი პირის მართლსაწინააღმდეგო ქმედებასთან. პირდაპირ კავშირში იგულისხმება მოვლენების ისეთი ლოგიკური ბმა, რომელიც არ ტოვებს შემოსავლის მიღების რეალურ შესაძლებლობასთან დაკავშირებულ ეჭვის საფუძველს. აღსანიშნავია, რომ მტკიცების ტვირთის ობიექტური და სამართლიანი განაწილება, ზიანის მიყენების ფაქტის, ასევე განცდილი ზიანის ოდენობის მტკიცების ტვირთი მოსარჩელეს აკისრია. ამასთან, ზიანი ობიექტური მოცემულობით უნდა შეფასდეს და არა სუბიექტური დამოკიდებულებით. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელეს უნდა წარმოედგინა მისთვის მიყენებული ზიანისა და მისი მოცულობის დამადასტურებელი უტყუარი მტკიცებულებები. ვინაიდან სამოქალაქო კოდექსის 411-ე მუხლი მხოლოდ იმ შემოსავლის ანაზღაურების ვალდებულებას აკისრებს მხარეს, რომელიც ობიექტური მოცემულობითაა ნაკარნახევი და არა პირის სუბიექტური შეფასებით (სუსგ №ას-406-383-2014, 17.04.2015წ.), მოსარჩელეს იმგვარი მტკიცებულებები უნდა წარმოედგინა, რომლებიც შექმნიდა შემოსავლების მიღებასთან დაკავშირებით ობიექტურ, რეალურ სურათს და არა ვარაუდს, ალბათობას შემოსავლის მიღების თაობაზე. საქმეში დაცულია მოსარჩელის მიერ წარმოდგენილი ლ. სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს N----- ექსპერტიზის დასკვნა, რომლის თანახმად, ქ. თბილისში,----- ქ. N----ში მე-5 სართულზე მდებარე სამოთახიანი სარემონტო ბინის (მთლიანი ფართი 104.32 კვ.მ.) ყოველთვიური საბაზრო საიჯარო ქირის მინიმალური მთლიანი ღირებულება 03.06.2014წ. მდგომარეობით საორიენტაციოდ შეადგენს 980 ლარს. სწორედ აღნიშნული დასკვნა მიიჩნია სააპელაციო პალატამ ლ. კ-----ისათვის მიყენებული ზიანისა და მისი ოდენობის განსაზღვრისთვის საკმარის საფუძველად, თუმცა სასამართლოს არ გაუთვალისწინებია, რომ მითითებული ექსპერტიზის დასკვნით დადგენილია სადავო ფართის საიჯარო ქირის საორიენტაციო მოცულობა დროის კონკრეტული მომენტისათვის (03.06.2014წ.) და არა იმ მთლიანი პერიოდისათვის, როდესაც, სააპელაციო პალატის შეფასებით, მოსარჩელემ ეკონომიკური დანაკლისი განიცადა (საექსპერტო დასკვნაში აღნიშნულია, რომ შემფასებლის მიერ მიღებული ღირებულების საბოლოო მაჩვენებელი მოქმედია მხოლოდ შეფასების თარიღისათვის, შემფასებელი არ იღებს არანაირ პასუხისმგებლობას ეკონომიკური, იურიდიული და სხვ. ფაქტორების ცვლილებაზე, რომლებიც შეიძლება წარმოიშვას ამ თარიღის შემდეგ და გავლენა იქონიოს საბაზრო სიტუაციაზე და შესაბამისად შესაფასებელი ობიექტის საიჯარო ღირებულებაზე (ტ.1, ს.ფ. 23, 24)). ამასთანავე, მოსარჩელეს არ წარმოუდგენია რაიმე მტკიცებულება რომელიც დაადასტურებდა მის მიერ უძრავი ქონების შემოსავლის მიღების მიზნით და არა საცხოვრებლად გამოყენებას. მოსარჩელის წარმომადგენელმა ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროსგან მოითხოვა უძრავი ქონების საიჯარო ქირის განსაზღვრა, საექსპერტო დასკვნის მიხედვით ბინის (მთლიანი ფართი 104.32 კვ. მ.)

ყოველთვიური საბაზრო საიჯარო ქირის მინიმალური მთლიანი ღირებულება 03.06.2014წ. მდგომარეობით საორიენტაციოდ შეადგენს 980 ლარს. ლ. სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს N---- დასკვნით, დადგენილია ბინის საბაზრო საიჯარო ქირის მინიმალური მთლიანი ღირებულება. საქმეში დაცული მასალებით არ დასტურდება ბინის მაცხოვრებელთა მიერ ფართის გათავისუფლების შემთხვევაში ლ. კ-----ის მიერ ბინის იჯარის (და არა მაგ: ქირავნობის) ხელშეკრულების საფუძველზე განკარგვის სავარაუდოება, მით უფრო, რომ უძრავი ქონება წარმოადგენდა საცხოვრებელ სახლს და არა კომერციულ ფართს. იჯარის ხელშეკრულების შემთხვევაში ადგილი აქვს ქონების გადაცემას სასყიდლიანი სარგებლობისათვის, განსაზღვრული ან განუსაზღვრელი ვადით ნაყოფის მიღების შესაძლებლობის უზრუნველყოფით. საკასაციო სასამართლოს დამკვიდრებული პრაქტიკის თანახმად, ქირავნობის დროს კონკრეტული, ინდივიდუალურად განსაზღვრული, მოუხმარებადი ნივთი გადაეცემა დამქირავებელს სარგებლობაში, ხოლო იჯარის შემთხვევაში გადაეცემა ქონება, რომელიც მოიჯარეს აძლევს მატერიალური სარგებლის მიღების შესაძლებლობას, იჯარის ხელშეკრულების დადებისას, მოიჯარეს გადაეცემა ისეთი უძრავი ქონება, რომელიც იმთავითვე იძლევა ნაყოფის მიღების შესაძლებლობას (სუს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 18.12.2015წ. Nას-738-700-2015 განჩინება). ამდენად, იჯარის ხელშეკრულება (განსხვავებით ქირავნობისაგან) ითვალისწინებს სამეურნეო დანიშნულებას, იჯარის საგნისაგან ნაყოფის მიღების შესაძლებლობას. ამდენად, საიჯარო ქირის შესაბამისად ზიანის გაანგარიშება საჭიროებდა ლ. კ-----ის მიერ ბინის სწორედ იჯარის ხელშეკრულების საფუძველით განკარგვის სავარაუდოების დამტკიცებას. ამასთანავე, საექსპერტო დასკვნის საპირისპიროდ, სააპელაციო პალატა მიუთითებს, რომ მოსარჩელეს უნდა აუნაზღაურდეს ის ზიანი, რასაც ის მიიღებდა ბინის გაქირავების შემთხვევაში, თუმცა ზიანის ოდენობის განსაზღვრისათვის, პალატა იმ დასკვნას დაეყრდნო, სადაც მითითებულია ბინის საიჯარო და არა ქირავნობის ხელშეკრულების დადების შემთხვევაში მისაღები ქირის ოდენობა. ზემოხსენებული გარემოებები სააპელაციო პალატის მიერ არ ყოფილა გათვალისწინებული, შესაბამისად, მიუღებელი შემოსავლის სახით არსებული ზიანის ოდენობა უტყუარად არ დასტურდება.

დაუსაბუთებელია სააპელაციო სასამართლოს შეფასება ადმინისტრაციული ორგანოების ბრალეულობასთან და მათი უმოქმედობის მართლწინააღმდეგობასთან დაკავშირებით. სადავო გადაწყვეტილებაში არ არის მითითებული კონკრეტულად რომელი ნორმატიული აქტის მოთხოვნები იქნა უგულებელყოფილი მოპასუხეთა მიერ. აღსანიშნავია, რომ სადავო პერიოდში მოქმედი „საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესის დამტკიცების შესახებ“ საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 24.05.2007წ. N747 ბრძანება (ძალადაკარგულია საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 01.03.2016წ. N75 ბრძანებით) არ შეიცავს მითითებას საკუთრებაში არსებული უძრავი

ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის იძულებითი წესით აღკვეთის ვადაზე, ასეთ ჩანაწერს არ შეიცავს აგრეთვე ამჟამად მოქმედი „საცხოვრებელი სახლიდა/ბინიდან ან/და სხვა მფლობელობიდან უკანონო მფლობელობისა და მასთან მყოფი პირის/პირების გამოსახლების/გამოყვანის წესის დამტკიცების შესახებ“ საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 01.03.2016წ. N75 ბრძანება. სააპელაციო პალატა არ უთითებს გამოსახლების აღსრულების რა ვადა იქნა სააპელაციო პალატის მიერ მიჩნეული გონივრულ ვადად, რომლის გასვლის შემდეგ ადმინისტრაციულ ორგანოს უმოქმედობამ ზიანი მიაყენა მოსარჩელეს, სააპელაციო პალატამ აღსრულებისათვის გონივრული პერიოდის განსაზღვრის გარეშე ზიანის მიმყენებელი პერიოდი აითვალა განცხადების შეტანის დღიდან (23.08.2013წ.). განცხადების შეტანის დღიდან უმოქმედობის ვადის დადგენა და ამ პერიოდიდან ზიანის ათვლა დაუსაბუთებელია და არ ემყარება რაიმე სამართლებრივ საფუძველს. სააპელაციო პალატამ 23.08.2013წ. განცხადებაზე ერთთვიან ვადაში (23.09.2013წ.) რეაგირება - ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის - "საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის შესახებ" N----- გაფრთხილების ოქმის გამოცემა ასევე დარღვევად მიიჩნია, თუმცა არ მიუთითა ასეთი შეფასების სამართლებრივი საფუძველი.

სააპელაციო პალატამ მართლზომიერად მიიჩნია 18.09.2014წ., 15.10.2014წ., 26.01.2015წ. და 28.10.2015წ. ჩანიშნული გამოსახლების პროცედურების შეჩერება, თუმცა პალატას არ უმსჯელია 2014 წლის 18 სექტემბრამდე პერიოდში უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიების შეჩერების მართლზომიერი საფუძვლების შესაძლო არსებობის თაობაზე. სადავო პერიოდში მოქმედი „საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესის დამტკიცების შესახებ“ საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრის 24.05.2007წ. N747 ბრძანება ითვალისწინებდა ამგვარი საფუძვლების ჩამონათვალს. მითითებული ბრძანების 8.1 მუხლის "ე1" ქვეპუნქტის თანახმად, საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის ღონისძიებების შეწყვეტის საფუძველი იყო უძრავ ნივთთან დაკავშირებით სისხლის სამართლის საქმის გამოძიების მიმდინარეობა საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე. საქმეში დაცულია მესამე პირების (ლ. მ-----ის, ლ. კ-----ის) განცხადებები, რომლებშიც ისინი აღნიშნავდნენ ბინასთან დაკავშირებით თაღლითობის ფაქტზე გამოძიების მიმდინარეობის საკითხს (გ. 1, ს.ფ. 142, 158). საქმეში დაცულია ლ. მ-----ის განცხადება, რომელიც გამოსახლებამდე მოითხოვდა პროკურატურის და შინაგან საქმეთა ორგანოსათვის მის მიმართვებზე პასუხის გაცემამდე გამოსახლების პროცედურების შეწყვეტას, განცხადებას თან ერთვოდა აღნიშნული ორგანოებისადმი მიმართვების ტექსტები (გ. 1, ს.ფ. 292-297). საქმის მასალებით დასტურდება აგრეთვე, რომ ვაკე-საბურთალოს პოლიციისათვის გამოსახლების დაწყებამდე განცხადებით მიმართული

ჰქონდა გ. კ-----ეს, რომელმაც აღნიშნა, რომ იყო მწოლიარე ავადმყოფი, იმყოფებოდა ინტენსიური მკურნალობის პროცესში, განცხადებას თან ერთვოდა ავადმყოფობის დამადასტურებელი დოკუმენტაცია. საქმის მასალებით დასტურდება აგრეთვე, რომ 20.10.2014წ. გ. კ-----ე გარდაიცვალა (ტ. 1, ს.ფ. 159). საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღმკვეთი ღონისძიებების შეჩერების შესახებ ოქმებით დასტურდება, რომ შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს ვაკე-საბურთალოს სამმართველოს I განყოფილების მიერ ჩანიშნული გ. კ-----ის გამოსახლება თანმხლებ პირებთან ერთად ვერ განხორციელდა გ. კ-----ის მძიმე ავადმყოფობის გამო, ხოლო მისი გარდაცვალების შემდეგ გამოსახლება ვერ განხორციელდა რ. კ-----ის ჯანმრთელობის მდგომარეობის გამო. გამოსახლება შეჩერდა "საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის ხელყოფის ან სხვაგვარად ხელშეშლის აღკვეთის წესის" მე-7 მუხლის "ბ" ქვეპუნქტს საფუძველზე, სააპელაციო სასამართლომ გამოსახლების შეჩერება მართლზომიერად მიიჩნია, ამასთანავე სასამართლოს არ უმსჯელია აღსრულების დამაბრკოლებელი გარემოების, აღსრულების გადადების პირობის არსებობის საკითხზე იმ პერიოდის განმავლობაში, რომელზეც მოპასუხეს დაეკისრა ზიანის ანაზღაურება მაშინ, როდესაც მოვალის ან მისი ოჯახის წევრის ავადმყოფობა ზოგადი წესის თანახმად ითვლება აღსრულების მორალის ზოგად პრინციპებთან და ნორმებთან შეუსაბამო განსაკუთრებულ ვითარებად, რომელიც არის რამოდენიმე თვით აღსრულების ღონისძიების აკრძალვის ან დროებით შეჩერების საფუძველი.

წინააღმდეგობრივია სააპელაციო პალატის მოსაზრება ზიანის ანაზღაურების პერიოდთან დაკავშირებით. სადავო გადაწყვეტილებაში სააპელაციო პალატა ერთის მხრივ, უთითებს, რომ 23.09.2013წ. გაფრთხილების ოქმის გამოცემიდან 2014 წლის 18 სექტემბრამდე (პირველი გამოსახლების პროცედურის ჩანიშვნამდე) განმცხადებლის დასაკმაყოფილებლად მოპასუხეებს რაიმე ქმედითი ღონისძიება არ განუხორციელებიათ, ხოლო მეორე მხრივ, აღნიშნავს, რომ საქმის მასალებით არ დადასტურებულა ისეთი მართლზომიერი გარემოებების არსებობა, რაც გაამართლებდა მოპასუხის უმოქმედობას 2013 წლის 23 აგვისტოდან 2014 წლის 18 ივნისამდე პერიოდში, რის გამოც სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ მოსარჩელეს უნდა აუნაზღაურდეს მითითებულ პერიოდზე მიუღებელი შემოსავალი. საქმის მასალებით დასტურდება, რომ მოსარჩელის წარმომადგენელმა 23.08.2013წ. განცხადებით მიმართა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს პოლიციის I განყოფილებას და ლ. კ-----ის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონებიდან ხელმოფთა გამოსახლება მოითხოვა. უკვე აღინიშნა, რომ დაუსაბუთებელია ზიანის ანაზღაურების პერიოდის დასაწყისად 2013 წლის 23 აგვისტოს განსაზღვრა, ამასთანავე, გაურკვეველია თუ რატომ უნდა მოხდეს ზიანის ანაზღაურება 2014 წლის 18 ივნისამდე პერიოდზე მაშინ, როდესაც პირველი გამოსახლების ღონისძიება 18.09.2014წ. იყო ჩანიშნული,

სააპელაციო პალატას 2014 წლის 18 ივნისამდე ზიანის ანაზღაურების პერიოდის დასაბუთებისათვის არ მოუყვანია რაიმე არგუმენტაცია. აღსანიშნავია, რომ 2013 წლის 23 აგვისტოდან 2014 წლის 18 ივნისამდე არის ათთვიანი შუალედი, თუმცა სადავო გადაწყვეტილებით მოპასუხეებს დაეკისრათ 6050 დოლარის (თითოეულ თვეზე 550 დოლარის) ანუ თერთმეტი თვის ქირის საფასური ($550 \times 11 = 6050$). აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა თვლის, რომ სადავო გადაწყვეტილება შეიცავს ურთიერთსაწინააღმდეგო შეფასებებსა და დასკვნებს.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილება მოკლებულია სამართლებრივ და ფაქტობრივ წინამძღვრებს, გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლების შემოწმება შეუძლებელია, რაც სსკ-ის 394-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის თანახმად, საკასაციო საჩივრის აბსოლუტურ საფუძველს ქმნის. ზემოაღნიშნული, თავის მხრივ, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმებისა და სსკ-ის 412-ე მუხლის საფუძველზე ხელახალი განხილვისათვის იმავე სასამართლოსათვის დაბრუნების პირობაა. ყოველივე ზემოთქმულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, უნდა გაუქმდეს სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინება და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას საქმე უნდა დაუბრუნდეს ხელახალი განხილვისთვის.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1-ლი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 412-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 10.05.2017წ. გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში და ამ ნაწილში საქმე ხელახალი განხილვისთვის დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს;
3. სასამართლო ხარჯები განაწილდეს საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების დადგენისას;
4. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე:

ნ. სხირტლაძე

მოსამართლეები:

მ. ვაჩაძე

ვ.როინიშვილი